

[Industriministeren]

get åbent land, som Danmark er det, idet vi oftere giver mulighed for, at de andre EF-leverandører kan komme ind i dansk offentligt indkøb, end man ser tilsvarende i udlandet.

Lad mig nævne en sag, som jeg mener netop er et vældig godt eksempel på dette, og som hr. Behnke også var inde på: Vestkraft, hvor en fransk leverandør blev accepteret, fordi han nu kom med det billigste tilbud. Det skal sidestilles med, at når franske elværker indkøber nye kedler, beder de ét selskab om at byde på det, og det er til alles forbavselse nok et fransk selskab. I Vesttyskland er det normalt sådan på det samme område, at tyske elværker beder om to leverandører – det er dog lidt mere konkurrence. Interessant er, at begge de, der bliver indbudt til at deltage i en sådan tilbudsgivning, er tyske leverandører.

Det er klart, at det er et kæmpeproblem for danske virksomheder, at de ikke kan få anledning til at få udvidet deres marked, for netop det danske hjemmemarked er for lille. Det er sådan set, hvad jeg mere generelt ville sige, og jeg føler, at her kan alle nok være enige.

Hvordan sikrer man så, at danske virksomheder får adgang til de andre markeder, spørger hr. Ivar Nørgaard. Ja, det er ikke så meget en opgave for den danske regering som en opgave for Kommissionen i henseende til den konkrete udformning af dette direktivforslag i sidste ende. Jeg mener i og for sig, at kommissæren for konkurrence hidtil har vist stor styrke i at følge, at den fri konkurrence, jf. Romtraktatens bestemmelser, bliver overholdt de steder, hvor der er gennemført direktiver. Her føler jeg, at der er tale om, at vi fuldt ud kan støtte os til de holdninger, der er i Kommissionen.

Hvordan sikrer man sig så – spørger hr. Ivar Nørgaard videre – at danske virksomheder kommer ind? Ja, nu kan de altså få adgang efter de nye regler.

Hvordan sikrer vi os så, at de også er konkurrencedygtige? Ja, det er jo det, det handler om, når vi snakker generel økonomisk politik her. Spørgsmålet drejer sig om at tilrettelægge en generel økonomisk politik således, at de danske virksomheder får mulighed for at køre med et sådant omkostningsniveau, at de virkelig har overskud til at foretage produktudvikling, således at de kan gøre sig stedse mere konkurrencedygtige. Det er det, vi diskuterede stort set alle de andre dage, og som jeg derfor ikke skal komme nærmere ind på.

Det er rigtigt, at der nok er for stor kapacitet i de virksomheder, som leverer til disse områder, og konsekvensen – dér er jeg ganske enig med hr. Ivar Nørgaard – vil være, at noget af denne kapacitet falder væk. Regeringens holdning ligger meget tæt på den holdning, der er i det danske erhvervsliv, nemlig at dansk erhvervsliv stillet over for ligelig konkurrence med hensyn til at få markedsadgang meget nemt vil kunne klare sig. Det er erhvervslivets holdning: Giv os bare mulighederne, så skal vi nok klare os over for de andre! Jeg mener i og for sig, at i denne udtalelse ligger der formodentlig primært det, at danske virksomheders kapacitet forhåbentlig i denne konkurrence kan bevares relativt bedre end f.eks. fransk, italiensk eller spansk kapacitet, som måske ikke helt har det moderne tilsnit, som den danske kapacitet findes i.

Hr. Ivar Nørgaard spørger videre om det andet problem, som vi har diskuteret i Markedsudvalget, nemlig spørgsmålet om overholdelse af nationale overenskomstvilkår.

Dette er ikke i dag reguleret efter EF-lovgivningen. Jeg mener ikke, at Danmark skal tage initiativ til at få ændret EF-lovgivningen til, at dette automatisk bliver bygget ind. Jeg ved, at der har været et vist tiltag i Parlamentet; bl.a. i bygge- og anlægsgesetz var der ved Parlamentets behandling et ønske om at trække det den vej omkring. Men som jeg tidligere har haft lejlighed til at redegøre for i Markedsudvalget, mener jeg i og for sig, at EF-retten på dette område er meget klar, nemlig at EF ikke sætter nogen bestemmelser ind på dette område. Det er overladt til national suverænitæt at forlange det, hvis man i øvrigt er enig om det; så overholdelse af overenskomstmæssige vilkår er slet ikke et EF-spørgsmål. Det har vi ikke i dag i den danske lovgivning.

Spørgsmålet om, hvorvidt vi skal have det, skal jeg ikke gå dybere ind i. Hr. Ivar Nørgaard er fuldt ud klar over, hvordan regeringens holdning er. Vi har fra regeringens side lagt afgørende vægt på at forhandle dette spørgsmål med arbejdsmarkedets parter. Det ville forbyde mig, hvis Socialdemokratiet ikke havde den samme holdning. Her afventer vi altså endnu nogle klare signaler.

Hr. Holger K. Nielsen kom ind på den meget interessante problemstilling, hvorvidt udviklingskontrakter, som jo er et spændende industripolitisk instrument, i virkeligheden ikke vil